

Червлене листя

Віктор Зубар

1.

У селі під ясенами,
В затінку густої крони,
Вже земля, мов сірий камінь,
Звільна терпне і холоне.
Вже із пралісу старого,
Де зійшлись дуби, ялиці,
віє подихом вологим,
Мов із темної криниці.
Вже помітиш ненароком,
Ідучи в духмянім лузі,
Лист червоний, наче рану,
На притомленім галуззі...

2.

Міднокутий листок
Відірвавсь від гулля,
Покотив за село
У сонливі поля.

До затерплих грудок
Дотикається він,
Та не болісний крик —
Розсипається дзвін.

Він з тугої землі,
Мов з корявих долонь,
Піднімається ввєрх
І горить, як вогонь...

3.

Черлене листя, листя мосянжове
Дуби тримають цупко у руках.
А в бурім лузі вітер сивобровий
Калину запечалину роздяг...
Хоч перший сніг, як болі муки лине,
І куш тремтить на вітрі, як вівця...

Проте червоні кетяги калини
На холоді палають, як серця!